

Дора Габе

Прокоба

Усещам някога в кръвта си тъмна сила,
едно предчувствие, което се обажда
в сърцето ми и тъмен спомен ражда.
Не зная що съм и не зная що съм била.

Душата ми е неспокойна, мътна, няма.
Там горе, де полярната звезда пътува,
в безкрая, бледна и самотна дето плува –
ще мине може и моят път през тамо.

Защо ме тегли неспокоен дух далече?
Съдбата ли на мои прадеди бездомни,
пробудена в кръвта, проклятие изрече,
или от векове сърцето ми го помни!...

1920

КРАЙ

© 1920 Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11639>]